

IN MEMORIAM

ДРАГОЉУБ Д. ЈОВАШЕВИЋ

После краће болести, у Београду је 26. септембра 1986. године умро, а два дана касније сахрањен на Чачанском гробљу, Драгољуб Д. Јовашевић, диригент, композитор, етномузиколог, музички педагог, стваралац који је дао значајан допринос развоју музичког живота и културе уопште у Титовом Ужицу и Чачку и иза себе оставио запажено уметничко дело, за које је добио, поред осталих признања Вукову награду, Орден рада са сребрним венцем, Повељу заслужног уметника Удружења музичких уметника СР Србије, а 1982. године проглашен је за заслужног радника и грађанина општине Чачак.

Јовашевић је рођен 29. јула 1920. у Чачку, у занатлијској породици. Основну школу и нижу гимназију завршио је у родном граду, а учитељску школу у Ужицу. Као ученик Учитељске школе био је члан школског, па градског хора „Златиборска вила“, у коме је одмах постао и асистент хоровође. Тада је написао и своје прве музичке композиције и започео уметнички рад, који је трајао све до смрти. У јануару 1941. постављен је за учитеља у селу Градац на Голији. Пошто је наступио рат, вратио се у Ужице. У слободном граду постао је диригент у Уметничкој чети Ужичког НОП одреда „Димитрије Туцовић“, која је имала и своје позориште и наступала на приредбама за грађане, борце и рањенике. Имао је част да диригује

„Интернационалу“ на свечаној прослави 24. годишњице октобарске социјалистичке револуције, а тој приредби, у Ужицу, присуствовали су чланови највишег устанничког руководства земље. После пада Ужичке републике, хапшен је и злостављан. Од 1943. године у Ужицу је дириговао црквеним хором, у коме су се налазили углавном припадници НОП-а. По ослобођењу Ужица 10. октобра 1944. године ступио је у уметничку групу Ужичког НОП одреда, са којом је припремао програме и давао их за борце и народ. Био је тада диригент, кореограф, писац и режисер актуелних скечева. После коначног ослобођења земље постигао је видне успехе као хоровађа у Ужицу и наставник музике у Учитељској школи. За такав рад добио је више признања.

У родни Чачак вратио се 1951. године. У Културно-уметничком друштву „Абрашевић“ радио је са великим жаром и огромном енергијом. Под његовим уметничким руководством ово друштво доживело је истински препород. Иницирало је оснивање Ниже музичке школе, чији је био и први директор. Од аматера је тражио да постижу највише уметничке домете, што се посебно видело када су извођена музичко — сценска дела: „Ковачев син — студент“, „Заچارана фрула“, „Мамзел Нитуш“.

Из Јовашевићеве педагошке радионице изашли су племенити гласови Радмиле Бакочевић, првакиње Београдске опере, Александра Веселиновића, солисте Београдске опере, Миодрага Ставрића, истакнутог оперског певача, али и Љубинке Докић — Даријевић, шефа балета у Бриселу. У свет озбиљне музике увео је и низ млађих уметника.

Као председник Уметничког савета и стручног жирија, Јовашевић је дао видан допринос афирмацији Драгачевског сабора трубача и трубацтва уопште. Објавио је преко 100 радова у стручним и научним часописима у Ужицу, Чачку, Загребу, Београду и Сарајеву, а превођен је и на немачки језик. У рукопису, комплетно завршена, остала му је књига „Завичајни рукопис“. За Музиколошки институт САНУ написао је запажену историју музике у Чачку. Са сличним прилозима огледао се и у енциклопедијским издањима Југословенског лексикографског завода „Мирослав Крлежа“ у Загребу. Био је први музички уредник Радио — Чачка и један од најсвеснијих сарадника „Чачанског гласа“ и часописа „Градац“ у Чачку. Као композитор највише је постигао компонујући музику за Велики школски час у Крагујевцу 1979. године — на текст поеме Бранка В. Радичевића „Текла река Лепеница“ и стварајући, 1981. године, кантату „Из дана

ужичких партизана". Био је музички сарадник на документарном филму „Чачак на Морави" Бране Ђеловића и дугометражним филмовима „Први грађанин мале вароши" и „Девојка" Пурише Ђорђевића. Као професор музике у ОШ „Ратко Митровић" у Чачку стекао је највише педагошко звање.

Драгољуб Д. Јовашевић објавио је десет већих прилога у Зборнику радова Народног музеја у Чачку:

ОБИЧАЈИ У ЧАЧАНСКОМ КРАЈУ (II, 175),

МОРАВКЕ — НАРОДНЕ ПЕСМЕ ЧАЧАНСКОГ КРАЈА (III, 175),

НАРОДНО ГАТАЊЕ УЗ БОЈЕЊЕ ПРЕЂЕ У ЧАЧАНСКОМ КРАЈУ (IV, 235),

ГУСЛАРИ И ГРАДИТЕЉИ НАРОДНИХ МУЗИЧКИХ ИНСТРУМЕНАТА У ЧАЧАНСКОМ КРАЈУ (IV, 249),

НАЗИВИ НАРОДНИХ ИГАРА У ЧАЧАНСКОМ КРАЈУ (V, 231),

ЗАБАВЕ У ЧАЧКУ (V, 243),

ДАВАЊЕ „ПРЕЗИМЕНА" — НЕВЕСТИНСКИ НАРОДНИ ОБИЧАЈ У ЗАПАДНОЈ СРБИЈИ (VI, 283),

ПАЉЕЊЕ ПЕТРОВДАНСКИХ ЛИЛА — НАРОДНИ ОБИЧАЈ СТОЧАРА ЗАПАДНЕ СРБИЈЕ (VII, 197),

ЛЕКОВИТО БИЉЕ У ОБИЧАЈИМА И ФОЛКЛОРУ ЧАЧАНСКОГ КРАЈА (VIII, 115), и

МЕЛОГРАФИЈА ПЕСАМА НАРОДНООСЛОБОДИЛАЧКЕ БОРБЕ (IX, 221).

Радован М. МАРИНКОВИЋ